

løse Handlinger, begaaede af Individuer, der staa i Hærens Rækker, mærkes paa den samme Maade, og dernæst, at man saa ikke burde bruge det samme Mærke eller det samme Tegnet for Forseelser, der ikke ere æreløse, men det vil man jo kunne komme til, dersom de foreslaaede nye Paragrafer blive vedtagne. — Ege overfor Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 17 maa jeg heller ikke for have udtrykt mig tilstrækkelig tydelig. Jeg har nemlig bestemt villet holde paa, at man giver den staaende Arrest den Udstrækning i det Hele, som er foreslaaet i Regjeringsforslaget, og jeg har kun villet tilføie, at, dersom det høie Thing havde Betæneligheder ved ganske at følge Regjeringens Forslag i saa Henseende, saa maatte man dog efter min Formening paa ingen Maade gaa saa langt ned, som Udvalget foreslaar, men man maatte da hellere gaa den anden af mig antydede Vej, nemlig at fordele det af Regjeringen foreslaaede Maximumstaa af Timerne paa et større Dagantal. Jeg skal i Dvrigt give den ærede Ordfører Ret i, at der ikke paa dette Punkt er nogen principiel Uoverensstemmelse tilstede, og at det saaledes vistnok maa kunne lykkes ved en nærmere Forhandling herom mellem Ministeren og Udvalget at komme til Enighed. — Jeg skal atter et Dieblif komme tilbage til de Vædringsforslag, der ere stillede om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Jeg udtalte mig for imod at sætte en saa kort Frist af dodelsrit Levnet som 3 Maaneder for Gjenoptagelsen i 1ste Klasse, og jeg tror fremdeles, at det ikke er rigtigt; men jeg maa paa den anden Side indrømme — og dette synes mig ogsaa hos det ærede Udvalg maa tale for, at man slet ikke skal indlade sig paa den hele Bestemmelse om Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse —, at, hvad enten man vedtager en Frist af 3 eller 6 Maaneder i saa Henseende, saa kan man, som fremhævet af den meget ærede Landssthingsmand her fraas for (Tobiesen), derved komme til at ramme den Paagældende overordentlig haardt. Finder Nedsættelsen nemlig Sted i Slutningen af den Indkaldtes Tjenestetid, saa forestaar der for ham kun en 6 Ugers Tjenestegjøren i Leiren det følgende Aar og saa senere Ind-

kaldelse til en Reservebataillon i en Maaned. Med den rigelige Tilgang, der er til Reservebataillonerne, er det nu slet ikke sagt, at den samme Aargang vil blive indkaldt 2 Gange til Reservebataillonerne, og den Paagældende vil saaledes rimeligtvis senere kun komme til Tjeneste i 6 Uger og i 1 Maaned, hvilket tilsammen altsaa kun udgjør 10 Uger, og han vil saaledes ikke engang kunne opnaa at fyldestgjøre den her foreslaaede Frist af 3 Maaneder. Og ved det Mandskab, der kommer til Flaaden, og som sædvanlig kun er ude paa et 3 à 3½ Maaneders Togt, der vil vedkommende, naar en Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse finder Sted, i mange Tilfælde ligeledes være aldeles affaaren fra nogensinde at kunne gjenerhverve Kofarden. Nu vil man maasse sige: Naar de ikke blive indkaldte, er der jo heller Ingen, der veed, at de ikke have Tilladelse til at bære Kofarden, og det er forsaavidt ogsaa ganske rigtigt. En Menig, der er nedsat i de Meniges 2den Klasse, kan, naar han har afleveret sine militære Klædningsstykker, tage sin civile Hue paa og paa den bære den Kofarde, som han ikke har havt Lov til at bære i Tjenesten. Men den Skam, der er overgaaet ham ved at have mistet Nationalkofarden i Tjenesten, følger ham dog, naar han kommer hjem. Det er ifølge det Anførte, synes det mig, uret at anvende en Vædsstraf, naar det ikke netop er for æreløse Handlinger, og naar man derfor ikke rammer alle de Personer, der have begaaet saadanne.

Tobiesen: Jeg har bedet om Ordet for at afvilde mit Forhold til den ærede Ordfører med Hensyn til en Uttring af mig, som der synes at blive lagt megen Vægt paa, da haade et æret Medlem her ligeoverfor (Sonquères) og senere den ærede Ordfører, da han havde Ordet, fremhævede den. Det var den Uttring af mig, at, hvis der laa Prygl bagved Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, saa vilde jeg ikke have Noget imod den af Udvalget foreslaaede Straf. Jeg skal ikke negte, at den ærede Ordførers Fremhævelse af denne Uttring lod mig yderligere end i Forveien formode, at han, trods flere Aars Omgang med den militære Straffelovgivning,